

Bijlage 1:

Achtergronddocument Wet geurhinder en
veehouderij

Achtergrond document

Wet geurhinder en veehouderij

Deze notitie bevat achtergrondinformatie voor het opstellen van een geurgebiedsvisie en een verordening Wet geurhinder en veehouderij. Deze is opgesteld naar aanleiding van vragen van gemeenteraadsleden, gemeentebesturen, ambtenaren, veehouders, burgers en andere betrokken bij het geurbeleid van gemeenten.

De bijlage is informatief. De functie is om de feitelijke kennis en inzichten te delen met alle betrokkenen bij het geurbeleid van de gemeente. Wat betreft het kennisniveau worden alle betrokkenen een gelijkwaardige uitgangspositie geboden (level playing field), om van daar uit hun rol te kunnen vervullen.

De notitie¹ beschrijft de:

- systematiek van de Wet geurhinder en veehouderij en het opstellen van een geurgebiedsvisie, inclusief het beoordelen van het woon- en leefklimaat;
- de verordening en het aanhoudingsbesluit, inclusief procedurele aspecten en doorlooptijd.

---

¹ Bronnen:

- Wet van 5 oktober 2006, houdende regels inzake geurhinder vanwege tot veehouderijen behorende dierenverblijven (Wet geurhinder en veehouderij), Staatsblad 2006, 531.
- Regels inzake geurhinder vanwege tot veehouderijen behorende dierenverblijven (Wet geurhinder en veehouderij), Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 2005–2006, 30 453, nr. 3, KST94686.
- Handreiking bij de Wet geurhinder en veehouderij. Infomil, maart 2007

Inhoud

---

1. Wet geurhinder en veehouderij	3
1.1 Geurbelasting (odour units; ou).....	3
1.2 Vaste afstanden	4
1.3 Afwijkende normen en afstanden	4
1.4 Vergunningaanvraag	5
1.5 Geur gevoelig object	5
2. Gebiedsvisie en Verordening (gemeentelijk geurbeleid)	8
2.1. Geurgebiedsvisie.....	8
2.1.1 Ruimtelijke ontwikkeling.....	8
2.1.2 Bepalen geursituatie op gebiedsniveau.....	8
2.1.3 Evaluatie van de geursituatie op gebiedsniveau	9
2.1.4 Aanvaardbaar woon- en leefklimaat (MILO-systematiek toegepast op de Wgv)	11
2.2. De geurverordening	13
2.2.1. Procedurele aspecten van de verordening	13
2.2.2. Bezwaar of beroep	14
3. Het aanhoudingsbesluit	16
3.1. Wel of geen aanhoudingsbesluit	16
3.2. Reikwijdte aanhoudingsbesluit - uitzonderingen.....	16
3.3. Welke regime is van toepassing.....	17
3.4. Werkingsduur van het aanhoudingsbesluit	18
3.5. Procedure aanhoudingsbesluit	18
3.6. Beroep tegen het aanhoudingsbesluit	19
3.7. Looptijd aanhoudingsbesluit.....	19
3.8. Procedureschema aanhoudingsbesluit en Verordening geurhinder en veehouderij	20

1. WET GEURHINDER EN VEEHOUDERIJ

De Wet geurhinder veehouderij (Wgv) is op 1 januari 2007 in werking getreden. Deze relatief nieuwe wet is het toetsingskader bij aanvragen om een milieuvergunning van veehouderijen. De veehouderijen voldoen aan individuele wettelijke normen voor de maximale geurbelasting op een geurgevoelig object (woningen, kantoorgebouwen, werkplaatsen, sporthallen, vakantiehuizen etc.).

De gemeenten mogen van deze wettelijke normen afwijken en een eigen geurbeleid opstellen. Daarmee biedt de nieuwe wet de mogelijkheid om maatwerk te leveren. Op gebiedsniveau kan worden gezocht naar passende geurnormen. De gewenste ruimtelijke ontwikkeling van het gebied vormt daarvoor de basis (bijvoorbeeld: bestemmingsplan, reconstructieplan, structuurvisie)

Vergunningaanvragen worden onder de Wgv beoordeeld aan de hand van de berekende geurbelasting (odour units) of vaste afstanden.

1.1 Geurbelasting (odour units; ou)

De emissie van stankstoffen uit een veehouderijbedrijf wordt berekend in geureenheden: odour units (ou)². Hiervoor zijn emissiefactoren opgenomen in de regeling³ bij de Wgv. Deze emissiefactoren zijn in 'proefstallen' gemeten volgens een vastgesteld meetprotocol. De emissiefactor per dier en het aantal dieren bepaalt de emissie van geurstoffen door het bedrijf. De verspreiding van de geurstoffen in de omgeving bepaalt vervolgens de geurbelasting op een nabij gelegen gevoelig object, bijvoorbeeld op een burgerwoning. Voor het berekenen van de geurbelasting is het verplicht de rekenmodule V-Stacks-vergunning te gebruiken (die is een speciaal voor dit doel ontwikkelt verspreidingsmodel).

De berekende geurbelasting wordt getoetst aan de norm (de maximale waarde voor de belasting die per bedrijf mag worden veroorzaakt op een voor geur gevoelig object). De wet kent vier standaardnormen: voor concentratiegebieden⁴ en niet-concentratiegebieden met daarbinnen een onderscheid tussen de bebouwde kom en het

In de Wgv opgenomen standaard normen voor de maximale geurbelasting van een veehouderij op een geurgevoelige object in de concentratiegebieden voor de veehouderij.

	Concentratiegebieden ³ (reconstructie)
Binnen bebouwde kom	3 ou
Buitengebied	14 ou

---

² De normen in de wet zijn geurconcentraties en worden uitgedrukt in odour units per kubieke meter (ou/m³). Sinds de invoering van een Europese standaard voor het uitvoeren van geurmetingen zijn de Nederlandse geureenheden vervangen door odour units.

³ De emissiefactoren worden opgenomen in de Regeling geurhinder en veehouderij, een lijst met geuremissiefactoren per diercategorie en huisvestingssysteem. De minister van Infrastructuur en Milieu stelt de emissiefactoren vast op advies van de Technische adviescommissie regeling ammoniak en veehouderij (Tac-Rav). De Regeling geurhinder en veehouderij maakt onderdeel uit van de Wet geurhinder en veehouderij.

⁴ Concentratiegebieden "Zuid" of "Oost" zijn aangegeven in bijlage 1 bij de Meststoffenwet. Het betreft gebieden met een grote concentratie van (intensieve) veehouderij, vooral gelegen op de zuidelijke en oostelijke zandgebieden in Nederland. Binnen deze gebieden liggen de reconstructiegebieden waarvoor in het kader van de reconstructiewet ruimtelijke plannen zijn opgesteld. Deze reconstructieplannen benoemen functionele gebieden zoals extensiverings-, verwevings- en landbouwontwikkelingsgebieden.

buitengebied.

Voor veel dieren zijn geuremissiefactoren beschikbaar: vleesvarkens, zeugen, biggen, opfok- en leghennen, (groot)ouderdieren, vleeskuikens, kalkoenen, eenden, parelhoenders, vleeskalveren, vleesstieren, schapen en geiten). Voor deze diercategorieën wordt de vergunningaanvraag beoordeeld aan de hand van met V-Stacks-vergunning berekende geurbelasting.

1.2 Vaste afstanden

Voor meerdere diercategorieën zijn tot nu toe geen geurmetingen uitgevoerd en daarom zijn er voor die groepen géén emissiefactoren beschikbaar. Het betreft onder andere melkkoeien en vrouwelijk jongvee, zoogkoeien, paarden, nertsen⁵, struisvogels en andere diersoorten. Voor deze diercategorieën gelden vaste afstanden.

In de Wgv opgenomen standaard waarden voor de aan te houden afstand van een veehouderij naar een geurgevoelige object.

	Vaste afstanden (meters)					
	Melkoeien, jongvee, zoogkoeien e.a.*	Nertsen				
		1-1000 dieren	1001-1500 dieren	1501-3000 dieren	3001-6000 dieren	6001-9000 dieren
Bebouwde kom	100	175	200	225	250	275
Buitengebied	50	100	125	150	175	200

* andere diercategorieën waarvoor geen emissiefactoren voor bekend zijn.

NB. Indien de nertsen in emissiearme huisvesting worden gehouden dan worden de afstanden uit de tweede rij van de tabel ('buitengebied') met 25 meter verkleind.

1.3 Afwijkende normen en afstanden

Gemeenten mogen van de wettelijke normen afwijken van de standaard geurnormen en vaste afstanden (artikel 6, Wgv). De andere waarden of afstanden die in een verordening kunnen worden opgenomen:

- een andere waarde voor de geurbelasting op een geurgevoelig object in geval van dieren waarvoor geuremissiefactoren zijn vastgesteld (artikel 6, eerste lid onder a);
- een andere waarde voor de geurbelasting of minimumafstand voor geurgevoelige objecten die onderdeel hebben uitgemaakt van een veehouderij (artikel 6, tweede lid);
- een andere minimumafstand tussen geurgevoelige objecten en emissiepunten van een veehouderij in geval van dieren waarvan de geuremissiefactor niet zijn vastgesteld (artikel 6, derde lid);
- een andere minimumafstand tussen geurgevoelige objecten en emissiepunten van een veehouderij in geval van pelsdieren (artikel 6, vierde lid).

⁵ Voor nertsen is de geuremissie inmiddels wel gemeten, maar dit heeft nog niet geleid tot het opnemen van een emissiefactor in de Regeling geurhinder en veehouderij (zoals bedoeld in voetnoot 2). Dit betekent dat de bij de vergunningverlening nog niet aan odour units mag worden getoetst, maar dat de vaste afstanden gelden.

Voor de geurnormen is in de wet een bandbreedte aangeven (die onderstaand schema), voor de vaste afstanden is dit niet het geval.

In het schema hieronder zijn tussen haakjes () de wettelijke standaard geurnormen vermeldt, de waarden links en rechts van de standaardnormen geven de bandbreedte aan waarbinnen de gemeenten mogen afwijken.

	Concentratiegebieden ¹ (reconstructie)
binnen bebouwde kom	0,1 - (3) - 14 ou
buiten bebouwde kom	3 - (14) - 35 ou

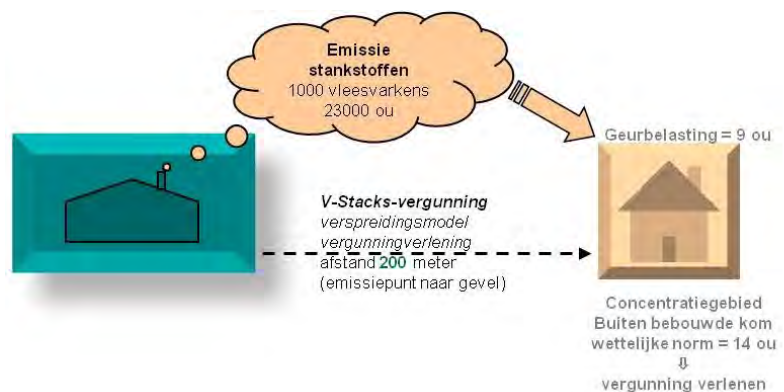
1.4 Vergunningaanvraag

De vergunningaanvraag van een veehouderij moet worden getoetst aan een individuele norm voor de geurbelasting of aan een vaste afstand. Dit kan de wettelijke standaard norm / vaste afstand zijn of een afwijkende norm / afstand die is vastgelegd in de gemeentelijke verordening.

Of voldaan wordt aan de voorgeschreven vaste afstand wordt bij een vergunningaanvraag getoetst door de afstand te meten tussen de stal (emissiepunt) en het dichtst bij gelegen geurgevoelige object (bijv. woning).

Wanneer bekend is aan welke geurnorm getoetst moet worden is de beoordeling van een vergunningaanvraag redelijk eenvoudig uit te voeren met behulp van de rekenmodule voor de vergunningverlening (V-Stacks-vergunningen). In de figuur hieronder is de toetsing van de vergunning weergegeven.

*Schema van toetsing en vergunningverlening onder de Wgv
NB. De afstand wordt bepaald door het programma V-Stacks-vergunning op basis van de coördinaten die in het programma moeten worden ingevoerd. Voor de veehouderij zijn dit de emissiepunten van de stallen en voor de woning de gevel.*

1.5 Geur gevoelig object

De definitie van het begrip geurgevoelig object is terug te vinden in art. 1 Wgv:

“gebouw, bestemd voor en blijkens aard, indeling en inrichting geschikt om te worden gebruikt voor menselijk wonen of menselijk verblijf en die daarvoor permanent of een daarmee vergelijkbare wijze van gebruik, wordt gebruikt.”

Deze definitie bestaat uit vier criteria waar een object aan dient te voldoen wil er sprake zijn van een geurgevoelig object:

✓ Het object moet een gebouw zijn, zoals geformuleerd in art. 1 van de Woningwet.

- ✓ Het gebouw is bestemd voor menselijk wonen of menselijk verblijf. In verschillende uitspraken van de rechter is aangegeven dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat met “bestemd” wordt bedoeld dat het gebouw juridisch-planologisch mag worden gebruikt voor wonen of verblijf.
- ✓ Het gebouw is blijkens aard, indeling en inrichting geschikt om te worden gebruikt voor menselijk wonen of menselijk verblijf. Als het gebouw naar aard, indeling en inrichting geschikt is om te worden gebruikt voor menselijk wonen of verblijf, moet het wonen of verblijf uiteraard ook juridisch-planologisch toegestaan zijn. De bestemming van een gebouw is daarmee leidend bij het beoordelen of sprake is van een geurgevoelig object.
- ✓ Het gebouw wordt permanent of op een daarmee vergelijkbare wijze voor menselijk wonen of menselijk verblijf gebruikt. Het is niet relevant of het verblijf wordt uitgeoefend door dezelfde of steeds wisselende personen. Het aantal personen dat verblijft in het gebouw is ook niet relevant bij de beoordeling van de geurgevoeligheid. Ook wanneer er maar één persoon in het gebouw verblijft is dat voldoende. Met het criterium “permanent of vergelijkbare wijze van gebruik” wordt bedoeld dat er mensen structureel wonen of verblijven. Het is soms lastig om te beoordelen wat er met “een vergelijkbare wijze van gebruik” wordt bedoeld. Uit de jurisprudentie blijkt dat wanneer een gebouw bestemd en geschikt is voor wonen of verblijf, dat de rechter er bijna vanzelfsprekend vanuit gaat dat het wonen of verblijven ook permanent of op vergelijkbare wijze van gebruik plaatsvindt. Alleen in gevallen waar het gaat om incidenteel verblijf of waarbij het verblijf plaatsvindt gedurende beperkte perioden (bv enkele weken/maanden per jaar of twee dagen per week) kan beargumenteerd worden dat dit niet overeenkomt met “permanent verblijf of vergelijkbare wijze van gebruik”.

Voorbeelden van geurgevoelige objecten

- Wonen:** burgerwoning, mantelzorgwoning, zorginstelling, projecthuisvesting seizoenarbeiders, bedrijfswoning bij een niet agrarisch bedrijf, bedrijfswoningen bij agrarische bedrijven niet zijn veehouderij, etc...: allen hebben een bescherming op grond van odour units en/of vaste afstand. De bedrijfswoning van de naburige veehouderij heeft een lager beschermingsniveau meegekregen en wordt alleen beschermd met een vaste afstand (geen vaste afstand). NB. Bedrijfswoningen van veehouderijen worden niet beschermd tegen geur afkomstig van de eigen veehouderij.
- Werken:** ziekenhuis, kantoor, opslagruimte, fabriek, werkplaats, kassencomplex (?), school, kinderopvang ....
- Recreëren:** museum, gebouwen op pretpark, vakantiehuisjes/-bungalows, blokhut, bed & breakfast, hotel, restaurant, stacaravan, sportaccommodatie (gebouwen, indoor sporten: sporthal, stadion, ijshal/-baan), clubhuis, sportkantine etc.... NB. In geval van een clubhuis, sportkantine (padvinderij of sportclub) kan het gebruik zodanig extensief zijn dat sprake is van “permanent verblijf of vergelijkbare wijze van gebruik” en dat op grond daarvan beargumenteerd kan

worden dat onder deze omstandigheid geen sprake meer is van een geurgevoelig object (zie vierde criterium hiervoor).

NB. Ook een kerk is een geurgevoelig object.

Voorbeelden niet geurgevoelig

- Terreinen of locaties, zoals campingterrein, sportterrein, golfbaan, buitenzwembad, etc....
Let op, het clubhuis, kleedruimte, kantine, restaurant en dergelijke gebouwen op het terrein kunnen wel geurgevoelig zijn (zie hiervoor).
- Gebouwen die niet bestemd zijn voor menselijk wonen of menselijk verblijf: illegale bewoning.
- Gebouwen die wel bestemd zijn voor menselijk wonen of menselijk verblijf, maar daarvoor niet meer geschikt: krotten en bouwvallen.

2. GEBIEDSVISIE EN VERORDENING (GEMEENTELIJK GEURBELEID)

Zoals gezegd, de Wgv biedt gemeenten de mogelijkheid om in plaats van de standaardnormen uit de wet, 'eigen' afwijkende normen te stellen (artikel 6 Wgv). Afwijken kan dus, maar de gemeente is wel gehouden aan een wettelijk vastgelegde bandbreedte (zie paragraaf 1.3).

Een *geurgebiedsvisie* levert de onderbouwing voor het al dan niet hanteren van afwijkende normen moeten. De afwijkende normen worden in een gemeentelijke geurverordening vastgelegd.

2.1. Geurgebiedsvisie

Het nut en de noodzaak voor het hanteren van afwijkende normen en vaste afstanden moet in een geurgebiedsvisie worden onderbouwd. In verband hiermee schrijft artikel 8 van de Wgv voor de dat de gemeente bij het vaststellen van afwijkende normen rekening dient te houden met:

- de gewenste ruimtelijke ontwikkeling;
- de huidige, geursituatie in het gebied; en
- de toekomstige geursituatie in het gebied.

2.1.1 Ruimtelijke ontwikkeling

In de praktijk betekent dit dat in de gebiedsvisie de gewenste ruimtelijke ontwikkeling op kaart wordt weergegeven. Op een gemeentekaart zijn dan deelgebieden met een bepaalde functie te zien, zoals wonen (woonkernen, clusters en linten, plangebieden), werken (bedrijventerreinen), recreatie, natuur, buitengebied dat volgens de integrale zonerings van de Reconstructie wordt opgedeeld in extensiveringsgebieden rondom natuur en rondom woonkernen, verwevingsgebieden en landbouwontwikkelingsgebieden. Voor deze functionele deelgebieden wordt de huidige en (verwachte) toekomstige geursituatie bepaald en geëvalueerd.

Opgemerkt moet worden dat de Wgv een sterke ruimtelijke component heeft nu het stellen van de eigen normen door gemeenten gekoppeld is aan de door haar gewenste ruimtelijke inrichting op basis van een op te stellen gebiedsvisie. Onderdeel van deze ruimtelijke inrichting is de beoordeling van het woon- en leefklimaat (Artikel 8 lid 1 sub a). In Bijlagen 6 en 7 van de handreiking bij de wet worden handvaten aangereikt voor de beoordeling van het woon- en leefklimaat. Deze zijn voor het opstellen van geurgebiedsvisies gedifferentieerd naar de functie van een gebied (zie onder “aanvaardbaar woon- en leefklimaat”).

2.1.2 Bepalen geursituatie op gebiedsniveau

Voor het bepalen de geursituatie op gebiedsniveau is een rekenmodule beschikbaar (V-Stacks-gebied). In tegenstelling tot de vergunningverlening wordt niet één bedrijf

doorgerekend, maar meerdere bedrijven / alle bedrijven in een gebied (cumulatief). Dit resulteert in een beeld van de achtergrondbelasting in het gebied⁶, waarbij doorgaans de volgende uitgangspunten worden gehanteerd:

- ✓ de huidige geursituatie wordt bepaald aan de hand van de bestaande rechtsgeldige vergunningen van de veehouderijen in het gebied. Niet de feitelijke situatie is bepalend, zoals in het geval dat een veehouder die zijn vergunning nog niet geheel heeft gerealiseerd of wellicht geen dieren meer houdt maar nog wel een vergunning heeft;
- ✓ de toekomstige geursituatie houdt rekening met stoppende bedrijven en wordt bepaald voor twee situaties:
  - de *worstcase geursituatie* ten behoeve de knelpuntenanalyse (zie volgende onderdeel onder evaluatie”). De worstcase is de (achtergrond)geurbelasting als gevolg van het maximaal aantal dieren dat gehouden kan worden op het veehouderijbedrijf behorende bouwblok (NB. Het bouwblok is voor de veehouderij een verworven recht. In de ruimtelijke ordening is het gebruikelijk - door de rechter afgedwongen - om milieuaspecten te beoordelen op grond van hetgeen maximaal mogelijk is op de te bestemmen bouwblokken).
De worstcase wordt gebruikt om inzichtelijk te krijgen welke knelpunten met de geurbelasting / woon- en leefklimaat in de toekomst kunnen ontstaan, waar niet en waar normen respectievelijk moeten worden aangescherpt of kunnen worden verruimd;
  - een *realistisch geursituatie* die is gebaseerd op de afwijkende normen (zie volgende alinea “evaluatie”) en een veronderstelde toename van de geuremissie als gevolg van de veehouderij (in Boekel: 0% in extensiveringsgebieden en 10% in verwevingsgebieden en landbouwontwikkelingsgebieden; de toename van de geuremissie in procenten boven de huidige vergunde emissie).

2.1.3 Evaluatie van de geursituatie op gebiedsniveau

De verkregen inzichten in de maximale geurbelasting die in de toekomst kan worden verwacht wordt geëvalueerd aan de hand van hetgeen aanvaardbaar is voor de functie van het gebied. Door de individuele normen voor de voorgrondbelasting⁵ waaraan bij de vergunningverlening wordt getoetst, aan te scherpen dan wel te verruimen wordt de achtergrondbelasting lager of hoger. De individuele normen voor de voorgrondbelasting verhogen kan een optie zijn in bijvoorbeeld landbouwontwikkelingsgebieden (Reconstructieplan). Het gevolg is wel dat de achtergrondbelasting hoger zal worden in het gebied wat weer gevolgen heeft voor het leefklimaat (kans op meer geurhinder). De gemeente moet besluiten of dit aanvaardbaar is. Aan de andere kant kan de gemeente

---

⁶ De *achtergrondbelasting* is de geurbelasting als gevolg van de veelheid aan veehouderijen in de omgeving van een geurgevoelig object.

Met de *voorgondbelasting* wordt de geurbelasting van een individuele veehouderij bedoeld en wel van die veehouderij (de dominante veehouderij) welke de meeste geur op het geurgevoelige object veroorzaakt, hetzij omdat het een grote veehouderij betreft, hetzij omdat de veehouderij dicht bij het geurgevoelige object is gelegen. Bij de vergunningverlening wordt de aanvraag van een individuele veehouderij getoetst aan de norm voor de maximale voorgrondbelasting (zie paragraaf 1.4).

Zowel de voorgrondbelasting als de achtergrondbelasting is van belang voor het bepalen van de verwachte hinder (leefklimaat). Uit onderzoek is gebleken dat bij gelijke belastingen de geurhinder als gevolg van de voorgrondbelasting hoger is dan als gevolg van de achtergrondbelasting. Als vuistregel geldt dat de voorgrondbelasting bepalend is voor de hinder als de voorgrondbelasting meer dan de helft van de achtergrondbelasting bedraagt.

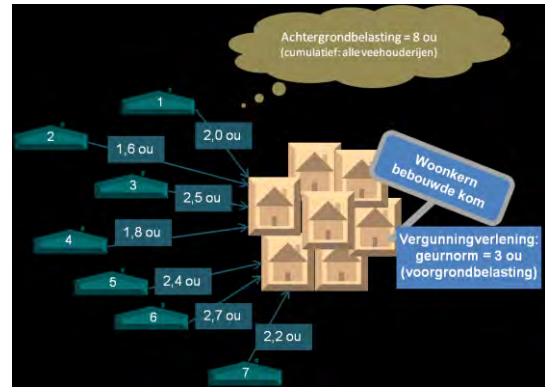
besluiten om individuele normen voor de voorgrondbelasting aan te scherpen om een goed leefklimaat te waarborgen ten behoeve van dorpskernen, ontwikkeling van woonwijken of recreatie en toerisme.

Kortom, in de gebiedsvisie wordt gezocht naar bij het gebied passende individuele normen voor de voorgrond geurbelasting als gevolg van veehouderijen. Daarbij wordt rekening gehouden de achtergrondbelasting en het daarmee samenhangende woon- en leefklimaat.

Hieronder wordt aan de hand van drie voorbeelden geïllustreerd hoe dit in zijn werk gaat.

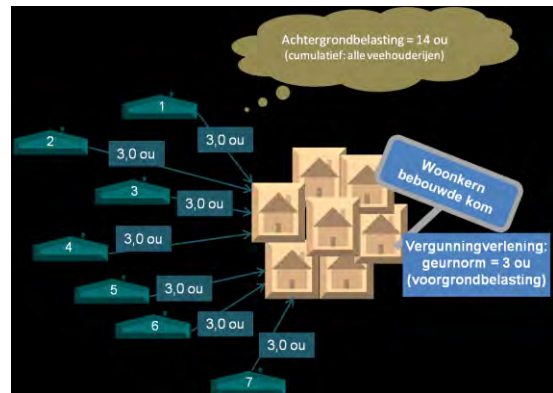
Voorbeeld 1 wordt geschetst in het plaatje hiernaast. Het laat de huidige situatie zien. Uit het plaatje is het volgende af te lezen:

- de geurnorm voor de een individuele veehouderij is 3 ou. Hieraan wordt getoetst bij de vergunningverlening;
- de feitelijke geurbelasting van de veehouderijen op de woningen in de bebouwde kom is lager dan de norm van 3 ou. Dit betekent dat niet alle emissieruimte door de bedrijven wordt opgevuld (NB. Ieder bedrijf heeft een eigen emissieruimte, die niet door een ander bedrijf kan worden opgevuld);
- de achtergrondbelasting bedraagt in dit voorbeeld 8 ou (cumulatief: de opstelsom van de individuele geurbelastingen van de veehouderijen).

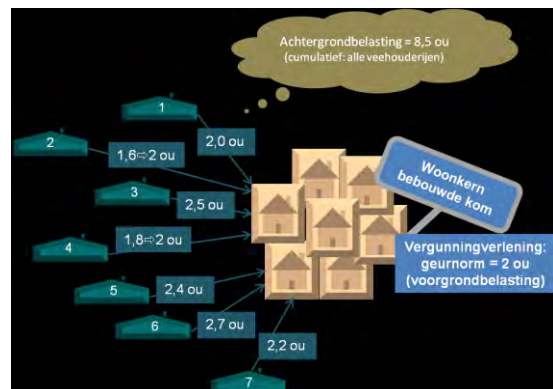

Voorbeeld 2 wordt geschetst in het plaatje hiernaast. Het laat de situatie zien bij opvullen van de emissieruimte. Uit het plaatje is het volgende af te lezen:

- de geurnorm voor de een individuele veehouderij is 3 ou. Hieraan wordt getoetst bij de vergunningverlening. De veehouderij zijn uitgebreid en de geurbelasting is toegenomen tot de maximaal toelaatbare belasting van 3 ou op woningen in de bebouwde kom;
- de achtergrondbelasting bedraagt in dit voorbeeld 14 ou (cumulatief: de opstelsom van de individuele geurbelastingen van de veehouderijen). Wanneer we een achtergrondbelasting tot 10 ou als aanvaardbaar beschouwen (zie volgende paragraaf), dan is deze nu te hoog geworden door het opvullen van emissieruimte van de bedrijven onder de norm van 3 ou. Dit kan alleen worden voorkomen door de emissieruimte van de individuele bedrijven te beperken. Dit wordt geïllustreerd in het derde voorbeeld hieronder.

Voorbeeld 3 wordt geschetst in het plaatje hiernaast. Vertrekpunt is voorbeeld 1, de huidige geursituatie en huidige geurbelasting van de bedrijven. Dit voorbeeld laat de situatie zien bij een aangescherpte geurnorm, waarbij de

veehouderij de beschikbare emissieruimte opvullen. Uit het plaatje is het volgende af te lezen:

- de geurnorm voor de een individuele veehouderij wordt aangescherpt tot 2 ou. Hieraan wordt getoetst bij de vergunningverlening;*
- voor vijf veehouderijen geldt dat de feitelijke geurbelasting (uitgaande van voorbeeld 1 voorde huidige situatie) al gelijk is aan of hoger is dan de nieuwe geurnorm van 2 ou (het betreft bedrijven 1-3-5-6-7 in het plaatje). Deze vijf bedrijven staan zagezegd 'op slot', hetgeen wil zeggen dat geen toename van de geuremissie mogelijk is, maar wel het aantal dieren kan toenemen door toepassen van emissiearme stallen;*
- op twee veehouderijen kan de emissie nog toenemen, de bedrijven 2 en 4 hebben nog emissieruimte. In het plaatje is verondersteld dat deze zijn uitgebreid en de geurbelasting is toegenomen tot de maximaal toelaatbare belasting van 2 ou op woningen in de bebouwde kom;*
- de achtergrondbelasting bedraagt in dit voorbeeld nu 8,5 ou (cumulatief: de opstelsom van de individuele geurbelastingen van de veehouderijen. Wanneer we een achtergrondbelasting tot 10 ou als aanvaardbaar beschouwen, dan is wordt aan daaraan voldaan.*

Noot: de voorafgaande voorbeelden geven aan dat het niveau van de achtergrondbelasting gestuurd kan worden middels het aanscherpen (of verruimen) van de individuele geurnormen voor de voorgrondbelasting.

Bovendien laten de voorbeelden twee en drie zien dat door scenarioberekening voor het opvullen van de emissieruimte - gekoppeld aan de beschikbare fysieke ruimte op het bouwblokken - de knelpunten met het oog op het woon- en leefklimaat in beeld kunt brengen. Dit is ook de werkwijze die bij het opstellen van de geurgebiedsvisie is gehanteerd.

2.1.4 Aanvaardbaar woon- en leefklimaat (MILO-systematiek toegepast op de Wgv)

Gemeenten hebben van de wetgever onder de Wgv beoordelingsvrijheid gekregen met betrekking tot het bepalen van het aanvaardbare woon- en leefklimaat. Bijlagen 6 en 7 van de handreiking bij de wet geven handvaten maar zijn nog niet toereikend. Het is gebruikelijk om de mate van milieubelasting die aanvaardbaar wordt geacht in een bepaald gebied af te laten hangen van het (gewenste) gebruik van dat gebied. Bij een woongebied past in principe een hoger beschermingsniveau in vergelijking met een industrieterrein. De functies of de gewenste functies in een gebied bepalen immers welke milieukwaliteitseisen passend zijn. Bij het opstellen van gebiedsvisies geurhinder en veehouderij èn bij het beoordelen van ruimtelijke plannen wordt daarmee rekening gehouden. Bij het stellen van normen voor de maximale geurbelasting (voorgrond- en achtergrondbelasting) worden deze gedifferentieerd naar gebiedstype: stedelijke woonkern, landelijke woonkern, buitengebied, landbouw-ontwikkelingsgebied etc. gekoppeld aan de intensiteit van het gebruik door de (intensieve) veehouderij vastgesteld.

Bij de gebiedstypering is gebruik gemaakt van de denkwijze van de zogenoemde MILO-systematiek, zoals deze door de VNG, het IPO, de UvW en het ministerie van VROM is ontwikkeld in het kader van het MILO-project⁷ (milieukwaliteiten in de leefomgeving).

Tabel 1 op de volgende pagina is een voorstel voor een gebiedsindeling van stedelijk naar LOG (Landbouw ontwikkelingsgebied) gekoppeld aan een voorstel voor een maximaal acceptabel hinderniveau en bijbehorende geurbelasting voor achtergrond- en voorgrondbelasting. Bij dit laatste zijn bijlage 6 en 7 van de handreiking bij de wet en het rapport van PRA (2001) als basis gebruikt. De gehanteerde uitgangspunten zijn:

- aaneengesloten woningen verdienen een hoger beschermingsniveau dan verspreid liggende woningen;
- in gebieden met geen tot zeer weinig veehouderij: aaneengesloten woningen max. 6% kans op hinder en verspreid liggende woningen max. 12% kans op hinder;
- in gebieden met weinig tot veel veehouderij: aaneengesloten woningen max. 12% kans op hinder en verspreid liggende woningen max. 20% kans op hinder;
- speciaal voor IV aangewezen gebieden (LOG's) krijgen het laagste beschermingsniveau: max. 27% kans op hinder⁸;
- de geurbelasting bij de hinderpercentages zijn afgeleid uit de dosis-effect relaties uit het PRA-rapport (zie bijlage 6 en 7 van de handreiking bij de Wgv).

De tabel op de volgende pagina is door het Brabantse implementatieteam Wgv als advies meegegeven aan de Brabantse gemeenten. Gemeenten zijn echter vrij, om binnen de aan hen toegekende beleidsvrijheid, eigen keuzes te maken aangaande de beoordeling van het acceptabele hinderniveau. Eén belangrijk uitgangspunt daarbij is het gebruik van de laatste milieutechnische inzichten. De hinderniveaus voor achtergrond en voorgrondbelasting zijn vergelijkbaar daarmee wordt invulling gegeven aan artikel 8 lid 1 sub c "de noodzaak van een even hoog niveau van de bescherming van het milieu" van de Wgv.

---

⁷ Handreiking milieukwaliteit in de leefomgeving, werken aan gebiedsgericht maatwerk, 2004, VNG, Den Haag
<http://duurzaam bouwen.senternovem.nl/uploaded/publicaties/Handreiking%20MILO.pdf>

⁸ De geurbelasting bij deze hinderkans komt overeen met 3% kans op Ernstige Hinder (klachten) (PRA-rapport, 2001). De 3% kans op ernstige geurhinder kan worden gezien als het ruisniveau van het telefonisch leefbaarheidsonderzoek (TLO), de bepalingsmethodiek voor hinder. Pas boven een 3 % kans op ernstige hinder is sprake van een hinderpercentage dat significant van de waarde 0 afwijkt. In het PRA-rapport (2001) is gebruik gemaakt van het LTFD verspreidingsmodel en werden geurbelastingen uitgedrukt in ge en niet in ou. De omrekening naar ou heeft plaats gevonden op basis van het rapport: "Relatie tussen geurimmissie en geurhinder in de intensieve veehouderij, 2007, VROM07A3". Een eenvoudige omrekening op basis van relatie dat één gemeten ou overeenkomt met twee ge was niet mogelijk omdat de Wgv gebruik maakt van een nieuw verspreidingsmodel V-Stacks in plaats van het LTFD-model.

Tabel 1. Gebiedstype toegespitst op relatie Intensieve veehouderij (IV) en geurhinder vanaf de buitenrand van het stedelijk gebied volgens de MILO systematiek

Type	IV-dichtheid	MILO typering + eigen toevoeging ^{a)}	Bovengrens hinder (%)	Achtergrond Geurbelasting ou	Voorgrond Geurbelasting ou
Woonkern zonder IV	geen IV zeer laag	groen stedelijk, centrum dorps	6 ^{b)}	2	1
Buitengebied zonder IV	geen IV tot zeer laag	natuur agrarischesch bedrijventerreinen	12 ^{b)}	5	2
Woonkern met enige IV	weinig IV beperkte omvang	groen stedelijk, centrum dorps <u>overige aaneengesloten woonbebouwing</u>	12 ^{b)}	5	2
Buitengebied met enige IV	weinig IV beperkte omvang	bedrijventerreinen agrarischesch	20 ^{b)}	10	5
Woonkern met veel IV	veel IV beperkte omvang	centrum dorps <u>overige aaneengesloten woonbebouwing</u>	12 ^{c)}	10	5
Buitengebied met veel IV	veel IV gemengde omvang	bedrijventerreinen agrarischesch	20 ^{c)}	20	10
Buitengebied speciaal voor IV (LOG)	veel IV groot van omvang	industrie niet grondgebonden <u>landbouwontwikkelingsgebieden</u>	27 ^{c)}	32	16

- a) eigen toevoeging aan de MILO typering onderstreept
b) bijlage 6 en 7 dosis-effect relatie niet concentratiegebied (gebied met weinig veehouderijen)
c) bijlage 6 en 7 dosis-effect relatie concentratiegebied (gebied met veel veehouderijen)

2.2. De geurverordening

Paragraaf 2.1 laat zien dat in de gebiedsvisie wordt gezocht naar bij de functie van een gebied passende individuele normen voor de voorgrond geurbelasting. Daarbij wordt rekening gehouden met de achtergrondbelasting en daarmee samenhangende en het woon- en leefklimaat. De geurgebiedsvisie levert zo de onderbouwing voor de gemeentelijke geurverordening.

De geurverordening is niet meer of minder dan het resultaat van de gebiedsvisie waarin wordt opgesomd in welke gebieden welke geurnormen of afstanden gelden. Ter verduidelijking worden de gebieden en normen op kaart vastgelegd.

2.2.1. Procedurele aspecten van de verordening

De geurverordening met de (afwijkende) normen wordt vastgesteld door de gemeenteraad als gemeentelijke "Verordening geurhinder en veehouderij". De verordening treedt in werking na inspraak en publicatie als gevolg van de definitieve besluitvorming in de gemeenteraad. Vanaf dat moment treden de geurnormen en vaste afstanden in de verordening in plaats van die in de Wgv. Zie bijlage 1 voor een schematische weergave van de procedure.

Ontwerpverordening

Het gemeentebestuur maakt de ontwerpverordening aanhangig bij de gemeenteraad. Vervolgens kan het ontwerp naar buiten gebracht voor communicatie met belanghebbenden

(informatiebijeenkomsten e.d.). Afhankelijk van het gestelde in de inspraakverordening wordt de ontwerpverordening ter inzage gelegd (samen met de gebiedsvisie die de onderbouwing is bij de ontwerpverordening).

Inspraakverordening

De procedure voor de gemeentelijke verordening wordt per gemeente geregeld in de inspraakverordening. Voor de inspraakprocedure passen veel gemeenten de Algemene wet bestuursrecht toe (afdeling 3.4 van deze wet). Ook komt het voor dat de gemeenteraad besluit over het al dan niet volgen van een inspraakprocedure. Soms staat een dergelijke bepaling in de inspraakverordening naast de verwijzing naar de Algemene wet bestuursrecht. Het is dus zaak dat de gemeenten de eigen inspraakverordening betrekken bij de te volgen procedure.

Openbare kennisgeving

Voorafgaand aan de ter inzagenlegging geeft het bestuursorgaan in één of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huisbladen of op een andere geschikte wijze kennis van het ontwerp. Volstaan kan worden met het vermelden van de zakelijke inhoud. Aanvullend is in de Wet geurhinder en veehouderij bepaald dat mededeling langs elektronische weg wordt gedaan.

Inspraak

Of een inspraakprocedure gevolgd dient te worden is zoals gezegd afhankelijk van de gemeentelijke inspraakverordening. In deze alinea wordt er vanuit gegaan dat de Algemene wet bestuursrecht van toepassing is (de inspraakverordening verwijst dan alleen naar de Algemene wet bestuursrecht).

De Algemene wet bestuursrecht bepaald dat bij de voorbereiding van gemeentelijk beleid ingezetenen en belanghebbenden worden betrokken. Deze kunnen naar keuze schriftelijk of mondeling hun zienswijze over het ontwerp naar voren brengen bij het bestuursorgaan. De termijn voor het naar voren brengen van zienswijzen bedraagt zes weken, tenzij bij wettelijk voorschrift een langere termijn is bepaald. In de Wet geurhinder wordt hier niks over gezegd, zodat de termijn van zes weken van toepassing is.

Behalve dat er een verslag moet worden gemaakt, kunnen gemeenten zelf bepalen wat ze doen met de ingebrachte zienswijzen.

Beslistermijn

Er is geen beslistermijn vastgesteld voor de geurverordening. Aangezien de beslistermijn vrij is, moeten gemeenten er voor waken het besluit niet te lang te laten liggen. Het besluit treedt in werking op de dag van publicatie.

2.2.2. Bezwaar of beroep

Rechtstreeks beroep tegen de verordening is niet mogelijk. De Memorie van Toelichting op de Wgv zegt hierover het volgende:

De rechtsbescherming tegen de gemeentelijke verordening is gelijk aan die van elke andere krachtens de Gemeentewet vastgestelde verordening. Tegen een dergelijke verordening staat in beginsel geen beroep open bij de bestuursrechter. Ervan uitgaande dat het bevoegd gezag binnen de bandbreedten in artikel 6 en de criteria in artikel 8 volledige beleidsvrijheid toekomt en rekening houdend met de democratische legitimatie van de andere waarde of afstand door de gemeenteraad, kan een dergelijk beroep ook achterwege blijven.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat een gemeentebestuur bij toepassing van artikel 6 mede te maken kan krijgen met het toekomstig regime van de Wet kenbaarheid publiekrechtelijke beperkingen. Deze wet heeft betrekking op publiekrechtelijke beperkingen waaraan onroerende zaken zijn onderworpen en die van overheidswege zijn opgelegd. Deze beperkingen vloeien voort uit publiekrechtelijke rechtshandelingen van

bestuursorganen van onder meer gemeenten op grond van een bij of krachtens een wet, amvb, ministeriële regeling of verordening gegeven bevoegdheid. Ook schriftelijke voorbereidingshandelingen of ontwerpbesluiten, waaraan bij of krachtens een wet een publiekrechtelijke beperking wordt verbonden, vallen vanwege dit rechtsgevolg onder het begrip: beperkingenbesluit. Door het vaststellen van zo'n besluit wordt een publiekrechtelijke beperking in het leven geroepen, gewijzigd of ingetrokken. Een voorbeeld van zo'n beperking kan mijns inziens zijn een besluit in het kader van artikel 6 van het onderhavige wetsvoorstel.

Indirect kan de verordening ter discussie worden gesteld, namelijk als een veehouder beroep aantekent tegen zijn verleende vergunning. De rechter dan wel inbreken in de verordening. Het hanteren van afwijkende normen moet namelijk goed zijn onderbouwd via de gebiedsvisie (criterium in de wet is dat rekening wordt gehouden met de gewenste ruimtelijke ontwikkeling in het gebied en de huidige en toekomstige geurbelasting van het gebied). Ontbreekt zo'n onderbouwing dan kan bij een beroepszaak de normstelling ter discussie worden gesteld en kan de rechter daarop besluiten dat de afwijkende normstelling niet voldoende is onderbouwd en daarmee onrechtmatig.

3. HET AANHOUDINGSBESLUIT

Zoals in de vorige hoofdstukken is aangehaald kan een gemeente op grond van artikel 6 van de Wgv per gemeentelijke verordening afwijken van standaard geurnormen of afstanden die in de Wgv zijn opgenomen. In zo'n verordening kan de gemeenteraad voor (delen van) zijn grondgebied een andere waarde of een andere afstand vastleggen. Zodra een gemeentelijke verordening is vastgesteld, dan wordt een vergunningaanvraag van een veehouderij daaraan getoetst.

In afwachting van een verordening biedt de Wgv de mogelijkheid om vergunningaanvragen van veehouderijen tijdelijk aan te houden. De gemeente moet dan op grond van artikel 7 Wgv een aanhoudingsbesluit nemen. Hiermee kan worden voorkomen dat veehouderijen ontwikkelingsmogelijkheden op ongewenste locaties gaan benutten⁹. Tegelijk krijgt de gemeente tijd om zorgvuldig te bepalen of zij met een verordening een ander beschermingsniveau wil stellen.

3.1. Wel of geen aanhoudingsbesluit

Bij de afweging om al dan niet een aanhoudingsbesluit te nemen, zijn de volgende aspecten van belang.

- Op grond van het aanhoudingsbesluit worden vergunningaanvragen van (een groep van) veehouderijen in het aangewezen gebied tijdelijk aangehouden. Deze veehouderijen kunnen voor de werkingsduur van het aanhoudingsbesluit niet uitbreiden of nieuw vestigen (geurbelasting niet veranderen).
- Andere bedrijven, recreatie, woningbouwprojecten of andere initiatieven kunnen zich wel ontwikkelen binnen geldende wet- en regelgeving. Dergelijke ontwikkelingen kunnen ten nadele zijn van de veehouderij of een landbouwontwikkelingsgebied.
- Nadeel kan zijn dat gewenste ontwikkelingen, bijvoorbeeld in het kader van de reconstructie, worden geblokkeerd. Om dit te voorkomen, kunnen uitzonderingen worden gemaakt op het aanhoudingsbesluit. Overwogen kan worden om in het aanhoudingsbesluit op te nemen dat de vergunningaanvragen van bedrijven die voldoen aan standstil (geen toename geurbelasting, geen uitbreiding dieren) wel worden behandeld.

3.2. Reikwijdte aanhoudingsbesluit - uitzonderingen

Het aanhoudingsbesluit kan betrekking hebben op het hele grondgebied van de gemeente of op een deel van haar grondgebied. Aangeraden wordt om het gebied waarop het

---

⁹ Andere waarden of afstanden dan opgenomen in de Wgv leiden tot ruimte die kan worden benut voor uitbreiding door de veehouderij of voor totstandkoming van geurgevoelige objecten. Een veehouderij kan door indiening van een aanvraag geheel of gedeeltelijk beslag leggen op de toekomstige ruimte, omdat al vóór vaststelling van de gemeentelijke verordening, waarin andere waarden of afstanden zijn vastgelegd, de gemeentelijke voornemens hierover bekend zijn. Als een lagere waarde wordt overwogen, kan een veehouderij dan nog eenmaal een uitbreiding aanvragen, om zoveel mogelijk «rechten» of «milieuruimte» te reserveren. Na vaststelling van de verordening ontstaat dan een aanzienlijk overbelaste situatie. De gemeentelijke beleidsvrijheid zou in beide gevallen worden beperkt. Om deze ongewenste situatie te voorkomen is de gemeenteraad bevoegd een zogenoemd aanhoudingsbesluit te nemen.

aanhoudingsbesluit van toepassing is, vast te leggen op kaart(en). Dit geeft de grootst mogelijke duidelijkheid voor betrokkenen. De keuze is aan de gemeente om het gebied te bepalen.

Het is de bedoeling van de wetgever om met het aanhoudingsbesluit te voorkomen dat een gebied minder geschikt wordt voor de gewenste ruimtelijke ontwikkelingen. De omvang van het aanhoudingsbesluit is te beperken door uitzonderingen in het besluit op te nemen. Het staat de gemeente vrij zelf uitzonderingen te bepalen. Gezien de bedoeling van de wetgever kan de gemeente overwegen om in de volgende omstandigheden uitzonderingen op te nemen in het aanhoudingsbesluit:

- de gebiedsaanwijzing te beperken tot die (deel)gebieden waar ontwikkelingen van veehouderijen en andere functies bij elkaar komen. Dit is bijvoorbeeld het geval nabij woonkernen, voorgenomen dorpsontwikkeling of bedrijventerreinen en recreatieprojecten;
- aanvragen die in belang van bijvoorbeeld de reconstructie / landbouwontwikkelingsgebieden doorgang behoeven;
- aanvragen die voldoen aan standstil (geen toename van dieren, geen toename van emissie uitgedrukt in odour units, geen afname van afstanden);
- ...

NB. Bovenstaande is geen limitatieve lijst met uitzonderingen, maar voorbeelden waaraan gedacht kan worden. Met wijzigingsbesluiten kunnen altijd nieuwe uitzonderingen worden toegevoegd.

De gemeente kan ook besluiten het aanhoudingsbesluit voor het hele grondgebied te nemen en (nog) geen uitzonderingen op te nemen. Na het besluit kan aan de hand van een analyse van de geursituatie worden onderzocht of het opstellen van een gebiedsvisie noodzakelijk is en voor welke delen van de gemeente dit geldt. Als blijkt dat het opstellen van een gebiedsvisie niet nodig is, dan kan het aanhoudingsbesluit weer worden ingetrokken. Wanneer blijkt dat wel een gebiedsvisie nodig is, dan kan alsnog worden bezien of het mogelijk is om uitzonderingen op het aanhoudingsbesluit te formuleren en deze in een wijzigingsbesluit op te nemen.

3.3. Welke regime is van toepassing

Binnenkomende vergunningaanvragen moeten worden getoetst aan de normen die gelden op het moment van beslissen op een aanvraag (= beschikken). In verband met het aanhoudingsbesluit zij de volgende situaties te onderscheiden.

- Wanneer op het moment van beschikken de gemeentelijke verordening in werking is getreden, dan wordt aan de daarin opgenomen (afwijkende) normen getoetst.
- Vergunningaanvragen die zijn ingediend voor inwerkingtreding van het aanhoudingsbesluit mogen niet worden aangehouden. Deze aanvragen moeten op grond van de wet behandeld worden en getoetst aan de dan geldende normen of afstanden. Binnen de wettelijke termijn moet op deze aanvragen worden beslist. Dit betekent dat een aanhoudingsbesluit geen terugwerkende kracht kan hebben (in verband met

rechtszekerheid van de aanvrager van een vergunning mag hij er op vertrouwen dat regels niet achteraf nadelig voor hem worden uitgelegd).

- Het voorgaande geldt niet als op het moment van beschikken (besluit op de aanvraag) de verordening inmiddels in werking is getreden. Er moet immers worden getoetst aan de normen die gelden op het moment van beschikken. Als de verordening op dat moment al in werking is getreden, zijn dus de normen uit de verordening van toepassing.
- Aanvragen die zijn ingediend na inwerkingtreding van het aanhoudingsbesluit worden aangehouden totdat de gemeentelijke verordening in werking treedt. Getoetst wordt aan de normen die zijn opgenomen in de verordening.

3.4. Werkingsduur van het aanhoudingsbesluit

In artikel 7 van de Wgv is opgenomen dat het aanhoudingsbesluit vervalt op het moment waarop de verordening in werking treedt. Binnen één jaar moet de ontwerpverordening voor het bepalen van andere waarden en afstanden aan de gemeenteraad zijn aangeboden (aanhangig gemaakt). Anders vervalt het aanhoudingsbesluit. Als verordening nog niet in werking is getreden, maar het ontwerp aan de raad wel binnen een jaar is voorgelegd, werkt het aanhoudingsbesluit dóór tot die verordening in werking treedt (publicatie). Dat kan dus langer zijn dan een jaar. Zie paragraaf 3.8 voor een schematische weergave van de procedure.

De gemeente kan op elk moment besluiten het aanhoudingsbesluit in te trekken. Het heeft de voorkeur om de periode zo kort mogelijk te houden.

De gemeente kan besluiten het aanhoudingsbesluit (deels) in te trekken zodra blijkt dat er geen noodzaak is voor het hanteren van andere dan de wettelijke normen. Dit kan onder andere worden geconstateerd na het uitvoeren van de analyse van de geursituatie. In het modelaanhoudingsbesluit is daarom ook de zinsnede opgenomen "laat onderzoeken of een noodzaak bestaat voor het hanteren van andere waarden en afstanden voor de geurbelasting op basis van de Wet geurhinder en veehouderij, binnen de in de wet vastgelegde bandbreedte".

3.5. Procedure aanhoudingsbesluit

Het aanhoudingsbesluit is vergelijkbaar met een voorbereidingsbesluit voor ruimtelijke plannen op basis van de Wet op de ruimtelijke ordening (WRO). Voor het komen tot een aanhoudingsbesluit zijn in de Wgv geen procedurele eisen opgenomen. Het is gebruikelijk (vergelijk WRO voorbereidingsbesluit) dat het college van burgemeester en wethouders een voorstel indient bij de raad. Een (raads)adviescommissie wordt gewoonlijk niet geraadpleegd. Is het aanhoudingsbesluit eenmaal genomen, dan moeten enkele procedurele stappen worden doorlopen. Deze worden genoemd in artikel 7, vierde lid van de Wgv:

- De terinzagelegging vindt plaats conform artikel 3:42 Awb: de bekendmaking van besluiten die niet tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, geschiedt door kennisgeving van het besluit of van de zakelijke inhoud ervan in een van overheidswege

uitgegeven blad of een dag-, nieuws- of huis-aan-huisblad, dan wel op een andere geschikte wijze.

- Van het voorbereidingsbesluit wordt tevens mededeling gedaan via digitale media, zoals bekendmaking op de gemeentelijke website. Dit is extra ten opzichte van afdeling 3.6 van de Awb.

3.6. Beroep tegen het aanhoudingsbesluit

Artikel 12 van de Wgv zorgt er voor dat geen beroep kan worden ingesteld tegen het aanhoudingsbesluit. Het aanhoudingsbesluit is op de negatieve lijst geplaatst (bijlage bij artikel 8:5 van de Awb). In verband met de relatief korte werkingsduur van het aanhoudingsbesluit wordt een beroepsprocedure niet zinvol geacht. Het aanhoudingsbesluit biedt acute bescherming van de in het geding zijnde belangen.

3.7. Looptijd aanhoudingsbesluit

Het aanhoudingsbesluit bevriest de vergunningverlening Wet milieubeheer aan veehouderijen in beginsel voor een periode één jaar. Binnen één jaar moet de ontwerpverordening voor het bepalen van andere waarden en afstanden aan de gemeenteraad zijn aangeboden. Anders vervalt het aanhoudingsbesluit.

Is de ontwerpverordening binnen één jaar na het nemen van het aanhoudingsbesluit aanhangig gemaakt bij de gemeenteraad, dan blijft het aanhoudingsbesluit van kracht totdat de ontwerpverordening ter inzage is gelegd (afhankelijk van inspraakverordening) en het definitieve besluit over de verordening is genomen. Ligt de ontwerpverordening er niet binnen één jaar, dan vervalt het aanhoudingsbesluit.

3.8. Procedureschema aanhoudingsbesluit en Verordening geurhinder en veehouderij

